

FAMIPED

Familias, Pediatras y Adolescentes en la Red. Mejores padres, mejores hijos.

Educând copiii: când mai puțin este mai mult.

Traductor/a: Daniela Florentina Pruteanu.

Volumen 5. Nº 1. Marzo 2012 [1]

Când ne gândim la copilărie, ne vin în minte copiii societății noastre înstărite dar, având în vedere lumea mare în care trăim, din ce în ce mai frecvent vedem imagini de copii din țări asiatice, din țări sărace față de noi în Europa, din țări paupere din Africa...

Toți avem impresia că cunoaștem diferențele dintre copiii din țările bogate și cele sărace. Știm că la fiecare câteva secunde moare un copil în lumea a treia datorită sărăciei sau războaielor. Că mulți se nasc sau ajung să fie bolnavi, cu dezabilități, orfani, orbi sau surzi în regiuni în care acest lucru este mai rău decât moartea. Că un procent excesiv nu pot învăța să scrie și să citească, că a fi femeie acolo este echivalent cu a se naște cu un mare handicap...

Dar este injust să vorbim despre acești copii mereu cu pesimism, și FAMIPED, fără a cădea în maniheism, dorește să ofere o altă viziune despre această copilărie, să amintească că au multe valori de invidiat și poate de imitat.

Aceste societăți sunt fondate, în general, pe o familie solidă și amplă, cu nucleu monoparental sau nu și pe iubirea pentru copii. Când mama sau tatăl sunt bolnavi sau absenți, restul familiei are grijă de cei mici, evitând ca aceștia să sufere din singurătate sau carențe emoționale. În plus, copiii respectă pe cei mai mari cu venerație, pentru că știu că din experiența lor vine înțelepciunea.

Neavând resurse economice, își dezvoltă imaginația pentru jocuri, teatru, mimare, desene sau narațiuni și apreciază enorm obiectele, inclusiv micile detalii materiale. Pe de altă parte, nu ezită să împărtășească, poate tocmai pentru că, având puțin, a împărtăși este mai ușor, sau poate, pentru că apreciază să primească ceva când nu au nimic.

Trăiesc viața cu naturalețe, inclusiv nenorocirile; o acceptă așa cum vine, fără să se învinovățească și fără a învinovăți. Sunt ingenui, nu au măcinări sau revolte mentale la fiecare gest.

Iar părinții, având în vedere că copiii lor nu vor putea cânta la chitară, nici învăța să deseneze sau să meargă la meditații sau la ore de chineză sau karate, nu se stresează; se bucură (sau se resemnează) cu seninătate, bucurându-se și atât, de orele care, pentru noi câteodată se transformă într-o tortură.

Dar cel mai important este că copiii au o mare ușurință în a zâmbi mult și a râde în hohote. Pe ei, încă inconștienți de adversități, îi vedem fericiți.

Cum am spus, noi pediatrii nu credem că părinții din aceste societăți ar fi mai buni. Deloc. Ființa umană este asemănătoare oriunde, nici mai bună nici mai rea, dar se adaptează circumstanțelor. Ceea ce vedem este că ne-am „dezvoltat” din punct de vedere material prea repede, cu consecințe nefavorabile pentru copiii noștri, și poate ar trebui să ne oprim și să reluăm unele dintre aceste idei educative care până de curând predominau în mediul nostru, bastion al educației valorilor.

Nu pare să fie normal ca de Crăciun copiii noștri de trei ani să primească cadouri de la Moș Crăciun și de la Regii Magi din partea bunicilor, unchilor și părinților. Sau ca de la vârste fragede să poarte pulovere de firmă, să meargă la cinematograful în fiecare sfârșit de săptămână, inclusiv cumpărându-le floricele, sau să își schimbe telefonul la fiecare doi ani.

Pe de altă parte nu înseamnă că creșterea unui bebe ar trebui să fie o misiune de care nu am putea să ne bucurăm, pentru că, în loc de a folosi instinctul și simțul comun, vrem să transferăm responsabilitatea altora, să primim instrucțiuni pentru fiecare gest, să învinovățim pe ceilalți dacă nu iese totul așa cum a fost prevăzut, și să avem copii perfecți, adică cu caracteristicile și calitățile idealizate față de ceea ce trebuie să fie un copil.

Educând copiii: când mai puțin este mai mult

Ar fi interesant să copiem anumite aspecte din aceste țări: să acceptăm cu mai multă naturalețe carențele sau diferențele de orice tip ale copiilor noștri, să promovăm stabilitatea lor emoțională mai mult decât cea academică, dezvoltarea creativității și a spiritualității lor și, de departe, să ne bucurăm de ei, cu ei; să râdem, să îi băgăm în seamă chiar dacă "avem treabă"; să împărtășim TIMPUL, dacă nu o făceam înainte și să ne bucurăm de aspectele ce nu sunt materiale.

În mod sigur, când vor fi mari, își vor aduce aminte mai mult de leagăne, de plimbări sau de partida de joc cu ei decât de ultima generație de play sau de orele de pian la care a insistat tatăl să-l înscrie, fără a ține seama de aptitudinile și preferințele lui.